

Храненикъ.

Маринчо живѣеше при баба си, която перѣше у сѣдята, тѣхниятъ съсѣдъ. Сѣдята има висока кѣща и голѣма градина. Тѣхната е прилѣпена до голѣмата кѣща на сѣдята, сгушена, съ поизкривена стрѣха и почернѣлъ стоборъ. Бабината кѣщица има само една стаичка съ огнище. Тамъ се прибираше Маринчо вечеръ съ баба си, а денѣ играеше въ училището, или на улицата, редко влизаше въ кѣщи, ако не огладнѣе.

Когато умрѣ баба му, той вече не влезе въ кѣщи; сѣдята я събори, да му не загрозява кѣщата. Той прибра Маринча у тѣхъ при своитѣ дѣца. Сѣдята стана неговъ опекунъ, защото сирачето нѣмаше другъ роднина.

Отъ тоя день Маринчо вече се прости съ училището. Той стана храненикъ на сѣдята и трѣбваше да му слугува.

Единствениятъ другаръ на Маринча бѣ Рунтю, кучето на сѣдята. Съ него се тѣ милваха и галѣха, кога ги не види госпожата.

Еднѣжъ сѣдята отиде съ цѣлото си сѣмейство на лозе. Бѣше недѣленъ день, по череши. И Маринчо вървѣше слѣдъ тѣхъ. Той носѣше голѣма кошница, пълна съ ядене и черже на рамото си. Малкото момче бѣше се прѣгърбило отъ тежката кошница, но нѣмаше кой да му помогне, защото слугинята носѣше дѣтето на рѣцѣ. Само Рунтю тичаше отъ Маринча до сѣдята, като да